

Monika Sokol

Han

Jeg ble vekket av vekkerklokken. Den lange høstnatten hadde ikke tapt mot en grå morgen enda. Jeg stod opp og gikk til baderommet, hvor Han allerede ventet på meg. Da jeg så Hans skikkelse gjennom et nett av sprekker i speilet, ble ansiktet mitt skjevt av hat. Han svarte med det samme. Herregud som jeg hater Ham! Det nøytrale, uttrykksløse ansiktet, tynt hår i ubestemt farge og onde øyne som så på meg med avsky. Likevel var det ikke Hans utseende som var det verste. Jeg visste ikke hvorfor, men Hans eksistens var ikke begrenset til kun speil eller utstillingsvinduer. Han kunne bli mer reell og rote i livet mitt av ren ondskap. Det var Han som stod bak alle tapene mine, ensomheten min og alle nevrosene jeg var plaget av. Det verste var at Han skapte problemer som ikke kunne løses på en enkel måte. Det gjorde at jeg var på kanten av et nervesammenbrudd. Hvis jeg bare kunne bli kvitt Ham! Men jeg kunne ikke. Han fulgte meg overalt og snokte etter alt som gjaldt meg. Og stemmen Hans som jeg hørte inn i hodet mitt fra morgen til kveld. Livet mitt var et ekte mareritt.

Jeg barberte meg og pusset tenner, mens jeg prøvde å unngå øyekontakt med refleksjonen i speilet. Jeg ville ikke tilfredsstille Ham, som da jeg hadde mistet selvbeherskelsen og hadde knust speilet. Han hadde ledd av meg i en halv dag. Latterliggjørende. Fornærmende. Utålig.

Rushtid om morgen og en stappfull buss, - en hverdagsreise til jobb. Morgenrutinen ble forstyrret denne gangen. Av noe bekymringsfullt. Årsaken var en gutt, eller egentlig en ung mann. Han stod slik at våre skuldre ble presset sammen, han brukte hodetelefoner og stirret på mobilen sin. Jeg ble aldri tiltrukket av menn og han var heller ikke særlig attraktiv, men lukten av han - en blanding av etterbarberingsvann, hud og noe unnvikende gjorde at Han rikket seg. Han våknet opp, selv om Han vanligvis var minst aktiv på denne tiden på dagen – mer som et utslett etter de vonde drømmene Han spanderte på meg hver natt.

«Gå og sov», hveste jeg i tankene mine, «Det er ikke din tid». Han ignorerte meg og jeg følte at Han så over offerets skulder og registrerte data fra hans Facebook profil.

Jeg ble overrasket da Han lot gutten gå uten hindringer. Jeg kunne blitt lettet, hvis det ikke var for den selvgodheten som spredte seg i sinnet mitt. Jeg visste at Han skulle lage en plan og glede seg over hvert moment som ville lede Ham mot dens realisering. Jeg måtte stoppe Ham, selv om jeg ikke hadde peiling på hvordan.

Utvisomt ble det mer som domsutsettelse enn benådning, men nokså bra. Kunne hende at noe ville forstyrre Hans planer for godt. Kanskje guttens skjebne var en stipendreise til en annen verdens ende eller han skulle dø av en naturlig grunn. Kanskje jeg ble påkjørt i en fotgjengerovergang? Hvem fikk vite? Verdt å ta sjansen.

Dagen ble lang, som om den aldri skulle bli ferdig. Han la til mer fra seg selv og ødela hvert eneste minutt av jobben min. «Se på denne drittsekken i dress», da Han så sjefen min. «Han er så inkompetent at han ikke kunne sette sammen en hel setning uten ferdige rapporter fra tapere som deg. Du er en taper og du forblir en. Du får aldri en sportsbil, en pen kone, en enda mer attraktiv elskerinne du kunne pule i hver lunsjpause. Du kunne være som ham. Du fortjener det. Du er bedre enn ham.» Etterpå fikk Han øye på en kollega, som kom for å levere noen dokumenter. «Se på puppene hennes!», siklet Han. «Halve kontoret puler henne sikkert. Du vil også ha henne, ikke sant? Vil du at hun suger deg under pulten? Så resten av kontoret kan se det? En god plan, ikke sant?» Slik var det hele tiden. Han sparte ingen. Det var ikke viktig at sjefen var en mann som tolererte mine rare vaner, og av og til feil, eller at kollegaen var en høyt kvalifisert spesialist og mor til tre barn. I tillegg var hun en veldig snill person. For Ham eksisterte de kun som objekter Han kunne misbruke for å plage meg. Jeg hadde fått nok av dette. Jeg ville være langt herfra, langt unna Ham.

Plutselig merket jeg at jeg bladde igjennom sosiale media. Jeg visste ikke hvordan jeg havnet der. Jeg måtte ha vært sliten etter Hans aktivitet denne dagen og koblet meg ut for et øyeblikk. Jeg måtte være mer forsiktig. Han utnyttet slike moment da jeg mistet fokus.

Jeg gikk for å handle etter jobb. Jeg åpnet døra til en dagligvarebutikk og det neste jeg husket var en mørk sti i en park og at jeg knelte over et lik som ble sakte kaldere. Alt ble gjennomsyret av den sterke lukten av blod, som var overalt – på bakken, mine klær, hender og ansikt. I bakgrunnen kunne det føles en svak og forsvinnende lukt som jeg kjente hørte til denne gutten fra bussen. Den jævelen hadde gjort det igjen! Han hadde drept noen og smurt blodet hans over seg, og med dette følte Han den vanvittige ekstasen. Igjen... Igjen kunne jeg ikke forhindre det. Som den gangen, da Han hadde valgt ei jente med langt, mørkt hår. Jeg hadde drukket meg full hver dag etter jobben for å gjøre meg bevisstløs, men det hadde ikke hjulpet da. Det hadde blitt for lite alkohol en gang og det hadde vært nok. Eller da Han hadde valgt ei eldre dame med utslitt kåpe og sørgmodige øyne. Rett etter jobben hadde jeg dratt hjem så fort som mulig og tok en «voldtektsdop» for å miste bevissthet og ta fra Ham handlingsmuligheter.

Langeren min måtte ha tenkt at jeg hadde vært en serie-voldtektsforbryter så han hadde solgt meg et mangelfullt stoff. Jeg hadde ikke en gang falt i søvn og øynene til damen hadde sluttet å være

sørgmodige lenger. De hadde blitt livredde og så etterhvert, tomme. Da Han tilfredsstilte begjærene sine pleide Han å falle i søvn og forlot meg med alt rotet – liket, fjerning av spor og anger. Men denne gangen hadde Han overdrevet – hvordan skulle jeg fjerne blod fra ansiktet mitt, midt i en ukjent park? Hvor finner jeg en drikkefontene? Eller et offentlig toalett?

Jeg kom hjem. Jeg klarte det en gang til. Enda en gang ble jeg ikke fanget, selv om jeg kanskje burde blitt det. Kanskje det var en løsnings? Jeg kunne ikke skade noen inne i et fengsel. Likevel kunne jeg ikke gjøre det, Han passet vel der, men jeg orket ikke å bli innlåst. Det gjorde at jeg ble medansvarlig, fordi jeg ikke lot politiet fange meg og med dette lot det beistet gå fri. Faen, hvis jeg bare kunne drepe Ham, men jeg kunne ikke det heller. Han var en del av meg og det fylte meg med avsky og vemmelse. For Ham og for meg selv.

Jeg ble sulten. Jeg lagde meg en kopp te og startet å lage enkel kveldsmat. Han sovnet. Vanligvis ble Han så full av ofrenes frykt at Han fordøyet denne frykten sakte, som en slange. I tillegg, trodde jeg, hadde Han ikke lyst til å dele anger og sorg med meg, etter hva Han hadde gjort. Han ble lei av det. Derfor hadde jeg litt tid for meg selv. Men hvordan kunne jeg utnytte det? Et bilde av de som ble drept var en større pinsel enn Hans daglige dose av gift, som jeg, på en måte, hadde blitt resistent mot. Jeg var redd at det ble for alltid – hverdagstortur og av og til en voldelig katarsis. Fram til politiet skulle finne meg. Jeg kjente at det bare var et spørsmål om tid, fordi Han ble mer og mer bekymringsløs og fulgte blindt begjærene sine uten å tenke på konsekvensene.

Fangenskapet, rettsmøtet, dommen, fengselscellen – alt dette skulle bli for meg, ikke for Ham. Gjerningspersonen ble aldri straffet, fordi Han skulle koble seg ut og la meg bli alene med alt dette. Plutselig kom jeg på noe. Jeg stanset med en kniv i hånden over en halvskåret agurk. Kanskje det var det Han ville? Kanskje alle de drepte personene var en vei, midler til det ekte målet – å tilintetgjøre meg? Han kunne se på fallet mitt og glede seg over hvert moment. Han kunne bli mett av min skam, smerte og frykt helt til enden av sine/mine/våre dager. Glem det.

Jeg gikk til baderommet og stod foran det knuste speilet.

«Våkne opp» tenkte jeg med stor kraft. «Våkn opp, jævel!». Sakte krøp Han ut fra hulen sin og så motvillig på meg fra speilet. «Hva vil du, pyse?» spurte Han foraktelig. «Trenger du selskap til middagen?», sa han og pekte på kniven jeg holdt. «Jeg vil føle frykten din» sa jeg og for første gang på lenge kunne jeg huske jeg ble fylt med fred.

Han lo hånlig. «Frykten min? Min? Det er jeg som er et rovdyr og det er andre som er redd for meg. Du kan ikke gjøre noenting som gjør meg redd, du ynkelige dritt».

«Ingenting?» spurte jeg. «Kanskje noe?», jeg sa det mens jeg dro kniven over halsen min. Blodet sprutet. Da jeg gjorde dette –følte jeg at hjertet Hans krympet av skrekk. Jeg hørte et desperat skrik i hodet mitt: «Hva har du gjort?! Hva har du gjort?!»

Jeg var i ferd med å dø, men jeg gledet meg. Til slutt var jeg en vinner på en ærefull måte. Overvant jeg ikke den største fienden? Jeg drepte den jævelen, uten miskunn.

Kroppen som lå i en blodpøl var allerede kald, da en figur dukket opp i det knuste speilet. I begynnelsen så den ut som en refleks av den døde mannen frosset i tid. Etterhvert mistet figuren skarpheten og transformerte seg til en uklar skygge. Bare øynene, svarte tunneler til jordens innvoller forble skarpe på den uklare bakgrunnen. Vesenet slo hardt mot speilet, men den knuste overflaten holdt bra. Han slo igjen. Og igjen. Etter en stund slo demonen, brølende av raseri, bare mot sin side av speilet, selv om han visste at det ikke førte til noe. Oppgitt støttet han pannen mot sin side av speilet og stirret, full av hat, på liket.

- Bare noen få ofre til, du idiot, og jeg kunne bli fri – hveste han. - Nå må jeg vente til en annen passende person dukker opp, så jeg kan besette den. Og starte hele arbeidet på nytt. Det var så lite igjen... Du virket ideell for denne oppgaven, men du skuffet meg som de andre...

En ung kvinne med en liten datter flyttet inn i en liten leilighet i forstaden til en by. Den tidligere beboeren begikk selvmord, derfor kostet den så lite at selv en enslig mor med to jobber hadde råd til å leie den leiligheten. Likevel kunne hun ikke skaffe seg mer, ikke en gang bytte ut det knuste speilet på baderommet.

Jenta var mye hjemme alene, men det passet henne – hun likte ikke å gå ut. Hun ville heller se på tegnefilmer på tv eller fargerike bilder i bøker enn å bli utsett for latterliggjøring av andre på sin alder. Moren var så sliten at hun ikke hadde tid for datteren sin og vanligvis falt i søvn på sofaen midt i leken.

En dag sluttet jenta å være ensom. Hun begynte å sitte hele dagen på baderommet. Med den nye vennen sin.